

L o d i v o d

Jsem tady a přitom nejsem. Proplouvám hladinou beztíže snů. Nesen notovou osnovou vzdálených zvuků. Není mi to nepříjemné. Dívám se do tmy, která mě obklopuje. Objímá a zahaluje. Vstupuje do mě očima a zůstává v mém těle, prorůstá každíčkým pórem, vtlačuje se i do té nejposlednější buňky. Stal jsem se tmou v prostoru a čase, který přestal existovat. Rozplynul jsem se v nekonečnu. Zdálo se, že navždy.

Můj návrat zpět do člověčenství byl přesně nalinkován naprogramovanou souhrou stovek příkazových řádků řazených do elegantních obrazců tančících na monitorech řídicího centra.

Hutná a těžká tma jen nerada a pomaličku opouštěla ze svého sevření utlumené mozkové buňky. Skládal jsem se zpět do svého dřívějšího těla a mysli z miliard roztékaných bodů. Aspoň tak mi to připadalo. Skutečnost byla jiná a vcelku nudně prozaická.

Dá se vyjádřit jednou větou. Byl jsem hibernován a posléze oživen. Úspěšně. Hip, hip, hurá! Čeká mě šampaňské a proslovy. Medaile od prezidenta. Doživotní renta. Nádherná vize. Až se vrátím domů.

Jedna jediná věta, jejíž obsah se roztáhl na desítky let. Desítky let mého spícího života. Na začátku jsem nebyl vcelku nijak výjimečným mladým americkým mužem. Vystudoval jsem vojenskou akademii West Point, stejně jako můj otec a děd a stejně tak i jeho otec a děd, taková lehce ujetá rodinná tradice, která přežila občanskou válku, první i druhou světovou a desítky dalších různých lokálních střetů po celém světě.

Nechci, aby to znělo nějak cynicky, ale prostě to tak je. Naše rodina byla letitý dodavatel členů generálních štábů ale i speciálních útočných komand. Duty, Honor, Country, jak zavazující. Inteligentní, schopný, spolehlivý, snaživý, oblíbený a pár dalších superlativ ve výstupním hodnocení mě zavedlo na malou posádku na ostrově Merrit. Dívali jsme se z výšky majáku na kosmodrom na jedné a na hranice přírodní rezervace na straně druhé.

Výzkumné středisko dálkových letů, pobočka Kenedyho vesmírného střediska. Bíle omítnutá patrová budova s parkovištěm a záhony barevných květin. Idylka. Jako start pro vojenskou kariéru docela pěkné místo plné slunce a zářivých úsměvů.

Jedině tvrdě kontrolovaný vstup dával nenápadně najevo, že výzkumné středisko nezajímá vliv dešťové vody na barvu zeleniny. Karty u brány, čipy u vchodu, otisky palců u prvního vstupu, skener zorniček u druhého, kontrola hlasu a krevní skupiny. Moč a sperma možná v příštím kole. Narážky o zkouškách chemikálií na lidský organismus. Mé mírné zděšení vyvrátila důvěrně sdělená informace od šéfa vnitřního oddělení po zdůraznění top secret služby. Hibernace. Slovo, které pro mě nemělo žádný praktický význam. Zatím.

Bílé pláště se držely ve svých laboratořích a nás, vojáky kolem, vnímaly jako nutné zlo, které je jen zdržovalo každodenní rutinní kontrolou při vstupu. Někteří nadšenci ani neodcházeli a zůstávali trvale na základně. Občas někdo z nich přišel vypít společně kafe, což byla ovšem jen průhledná zástěrka, jak získat nějaký ten drobek lidské krve nebo sliny pro porovnání čehosi v laboratořích. Natahovali jsme žíly a vyplazovali jazyky s úsměvem, že jednou vstoupíme do dějin nebo studentských skript.

Celkově jsem byl maximálně spokojen. Klidná služba, vstřícné počasí, surf, pláže, hezké holky. Po roce jsem měl skvělou formu, opálený a vytrénovaný z vln a posilovny. Krátký sestřih, letecké brýle a zářivý úsměv. Tím jsem nešetřil na ni. Na Maggi. Úchvatná nádherná dívka. Nečekaně stydlivá v legračních plavkách, tak neuvěřitelných v éře útočící nahoty. Zamiloval jsem se na první pohled. Jediný nahodilý dotek, kdy jsme v obchodě oba sáhli po stejném sáčku s jablky. Jak biblické.

Po několika měsících, kdy už jsme byli okolím bráni jako pár předurčený k manželství, jsme stále setrvali na bázi něžných polibků. Šílel jsem chtcím a touhou. Jakmile jsem začal naléhat, stáhla se do sebe jak jeptiška. Netušil jsem, nakolik je vázaná výchovou, nebo studiem na církevní dívčí škole, ale to vědomí, že musím se sexem čekat až do svatby, bylo frustrující. Ale byl jsem rozhodnut vydržet. Stála mi za to. Má sladká Maggi, nejkrásnější dívka na světě. Má budoucí žena, matka mých dětí. Má láska. Mé všechno.

Až do onoho dne prozření. Já hlupák. Naletěl jsem na to broskvové chmýří, na tu sladkou návnadu jak vosy na hrozen vína. Už ani nevím, proč jsem odešel ze služby dřív. Snad předtucha. Dnes už to pro mě nemá žádný význam. Jel jsem za ní. Na příjezdové cestě cizí auto. Šel jsem domem za tichými zvuky, které rozhodně nepatřily do běžného hovoru. Dovedly mě do její ložnice. Ježíši Kriste. Stál jsem u dveří jak solný sloup.

Vůbec mě neviděly. Netušily, že se dívám. Moje sladká jeptiška, nahá, prohnutá jak vlna v příboji, vzdychající rozkoší, její štíhlé nohy obtočené kolem cizího těla, její ruce alabastrové sochy svírající hlavu přitisknutou do jejího klína. Oči slepé touhou. Pane bože, málem jsem se složil, pozvracel, oněměl a já nevím, co ještě. Moje sladká nevinnost si to nechala dělat od jiné ženské. Kurva fix! Maggi! Cos mi to jen udělala. Nechal jsem květiny před dveřmi a tiše odešel. Už jsem ji nechtěl nikdy vidět.

V dalších dnech jsem byl tak vytížen zvýšeným ruchem na základně, že jsem mohl Maggi docela dobře vytěsnit z myšlenek. Jedná pořádná opice, které předcházela noc s divokými dvojčaty, ze kterých se vyklubaly náruživky ukájející svůj apetýt na chlapy v lepší prostituci, odvedla napětí hormonů a zastřela obrázek Maggi s roztaženými stehny. Neozvala se. Muselo jí být jasné, kdo nechal květiny u dveří.

Šustot hovorů, nadšené povykování, pobíhání sem tam, objímání se navzájem, gratulace. Vypadalo to, že se ta výzkumná sebranka zbláznila. Nebo se jim něco sakra povedlo. A taky že ano. Jak mi nenápadně sdělila u večerního pivka má spojka z vnitřního. Po letech úmorného výzkumu se povedlo hibernovat živého tvora a znovu ho přivést zpět bez negativních následků na jeho organismus. Jako první to zvládly myši, pak následovali větší savci, opice, prasata. Na řadě byl člověk. A první pokusy byly slibné. Největší událost ode dne, kdy Bůh stvořil svět.

Rychle dorazilo několik nenápadných aut se zatmavenými skly. Spousta mužů v civilu. Držení těla, způsob chůze a autoritativní jednání jasně prozradilo armádu a bezpečnostní složky. Poprvé jsem byl přizván do centrální zasedačky. A poprvé jsem uslyšel to jméno. Lodivod. Projekt, který měl umožnit expanzi přelidněné země do vesmíru. Dát lidem šanci zvládnout cesty trvající desítky let. Po počátečním šoku se mi ta myšlenka začala líbit. Pozorně jsem poslouchal už ne plány a vize, ale holou realitu. Raketoplán připravený vynést do kosmu malou raketu. Zásobovacích a podpůrných misí je tolik, že si téhle nikdo ani nevšimne. Jen místo balíčků potravin pro výzkumníky na oběžné dráze ponese Lodivod ve svých útrokách speciální zařízení. Sarkofág.

Chyběl drobný detail. Živá mrtvola do rakve putující vesmírem. Najednou padla kardinální otázka. Kdo. Kdo bude ten nadšenec riskující život nebo šílenství v temnotě ledového chladu. Jak vybírat dobrovolníky pro projekt, o kterém nesmí nikdo vědět. Už nevím, co mě to najednou popadlo. V nějakém hnutí myslí jsem zvedl ruku a řekl nahlas jedno jediné slovo: „Já.“ Zvedl jsem se a do hrobového ticha a znovu opakoval: „Já. Já poletím.“

Něco v mém výrazu zastavilo veškerou polemiku. První pokývnutí hlavou rozjelo lavinu souhlasů. Rozhodnuto. Pokud projdu všemi možnými i nemožnými prověrkami, budu první člověk na světě, který bude mít vědecky zdokumentované vlastní zmrtvýchvstání.

Následujících pár týdnů bylo vyčerpávajících. Každá vteřina dne účelně využita. Pro ostatní jsem byl přeložen na vlastní žádost. Jako důvod neoficiálně šeptandou uvedeno trauma po rozchodu s přítelkyní. I Maggi přišla. Slyšel jsem v interkomu její hlas. Pozdě. Už jsem nechtěl. Už jsem byl někde úplně jinde. Strážný suše oznámil mou nepřítomnost navždy. Díval jsem se z okna, jak odchází v šeru na parkoviště. Na chvíli jsem pocítil lítost. Opravdu jen na chvíli. Než koncová světla zmizela směrem k přístavišti.

Zabral jsem se do tvrdého nácviku a nemyslel na nic jiného. Přijal jsem za svou myšlenku, že já budu tím Lodivodem, který vytyčí ostatním bezpečnou cestu do přístavů jiných světů. Malý skeptický červíček v mém mozku připustil i jiné varianty. Všechny se mnou rozebral šéf výzkumu. Když zemřu hned, tak to bude v pohodě. Nebude co řešit. To byla nejjednodušší možnost mého odchodu ze světa. Další na řadě byl střet s meteoritem a havárie lodě, předčasné probuzení, poškození mozku, šílenství. Probrali jsme všechno. I uložení smrtící ampule pro potřebu nejvyšší nouze. Kód k otevření schránky jsem si nechal vytetovat na ruku. Pro jistotu.

IT elita NASA se činili do maxima. Logické algoritmy sestavené podle všech možných dostupných modelů. Příkazové řádky ubíhající sprintem po monitorech a sestavené jak stavebnice Lega. Zdrojové kódy vyladěné jak vytuněný motor exkluzivního auta. Nabušené počítače, záložní zdroje. Zpracování rizik a modelových situací. Speciálně vyvinuté palivo spočítané do poslední mikroskopické kapičky. Den D mohl nastat. Mou cestu bude sledovat podzemní centrum kdesi v podzemí Yelowstonských hor.

Nahý jak mimino, oholený do hladka po celém těle, jsem ulehl do sarkofágu. Ostrý pach sirovodíku a dalších chemikálií jsem už nevnímal. Cítil jsem vpichy sond po svém těle. Jemné pípání, tiché hlasy, lidské oči sledující upevňování senzorů. Doteky rukou v tenkých gumových rukavicích. Povel velitelského hlasu. Sarkofág se začal naplňovat roztokem. Mé vědomí se postupně rozplývalo do ztracena. Z nekonečné dálky ke mně pomalu proplul zvuk, tichounce se skládající do slov. „Šťastnou cestu, Lodivode. Na shledanou za třicet let.“ Ach, Maggi. Sbohem.

XXX

Jsem Lodivod. Jsem naděje lidstva. Jsem cesta nekonečným vesmírem. Tedy přímo já ne. Nadějí je experiment, jehož hlavní pokusnou myšl jsem já. Říkám si to každý den. Drží mě to před přechodem k šílenství. Utopen v živičném sarkofágu s tělesnými funkcemi a činností mozku sníženými k samé hranici přechodu ke smrti. Stál jsem před tou hranicí a navzdory očekávání jakéhosi spánku, můj mozek i nadále pracoval. Zpomalený film vjemů a vzpomínek. Paradox neprobádaných zákoutí. Teorie, kterou nikdo nikdy nevyzkoušel v praxi. Až já. Vnímal jsem každý den svého nebytí.

Ovšem nějaké tušení autoři projektu měli. Nenechali mě v děsivém tichu. Něžný zvuk hudby vyplňoval prostor kapsle a pronikal až ke mně. Čajkovskij, Brahms, Mozart, Pink Floyd a desítky dalších. Prožíval jsem stále dokola své dětství, kamarády, školu, první lásky, Maggi. V zastaveném čase, v nekonečném prostoru, nadnášen jak embryo v plodové vodě, těkal jsem svou minulostí stejně lehkými doteky, jako malíř impresionista štětcem na plátně. Rok jako hodina. Vteřina jako věčnost.

Až se přiblížil konec mé cesty. Postupné ožívování naprogramované před třiceti lety probíhalo po krocích přesně podle plánu. Po několika dnech nastalo vypouštění sarkofágu a obnovování mých funkcí. Po dvou měsících jsem byl připraven vystoupit z rakve do útroh kapsle. Cvičil jsem každý den, abych byl schopen pohybu. Byť omezeného ve stavu beztlíže.

Jakmile se ozvalo automatické kontaktní volání pro návrat, uvěřil jsem, že se vracím domů. Vyhrál jsem. S trochou ironie mě napadlo, zda uvidím i zestárlou Maggi. Moje tvář, i když asketicky vyhublá, stále na sobě nesla mládí.

Základno, základno. Lodivod se vrací do přístavu. Sedm slov letělo prostorem stále kolem dokola. Základno, základno. Lodivod se vrací do přístavu. Na odpověď jsem čekal marně. Mluvící počítačové systémy jsou jen ve filmech. Nikdo si se mnou nepovídá. Už jsem nechtěl poslouchat hudební smyčky. Zatoužil jsem slyšet lidský hlas. Ne ze záznamu. Skutečný hlas.

Základno, základno..... Plnil jsem úkoly dané programem, cvičil, zaznamenával každé hnutí svého těla a myslí..... Základno, základno..... nechtěl jsem si to přiznat, ale s blížící se oběžnou dráhou země rostla má nervozita..... Základno, základno. Lodivod se vrací do přístavu..... Stále nic. Žádný ohlas.

A pak jsem ji konečně uviděl. Zemi. Nejdříve na monitorech a pak i otevřeným hledím průzoru. Mé prvotní nadšení vystřídal pocit něčeho nepatřičného. Chvíli mi trvalo, než mi to sepnulo. Tma. Na Zemi byla tma. Kam zmizela záře nočních velkoměst? Kam zmizel svět? Nedokázal jsem usnout. Nedokázal jsem se soustředit. Přitiskl jsem tvář na průzor a čekal, až slunce políbí mou vlast.

Konečně jsem se dočkal. Jizvy na jejím těle. Spolknutou mořem ze tří stran. Nevěřicný údiv. Panická kontrola přístrojů. Stal se omyl. Jsem někde jinde. Lodivod změnil trasu. Jen chvilková útěcha. Trasa souhlasila. Trvalo dlouho, než jsem pochopil a akceptoval. Potom už mi bylo jasné, proč nikdo neodpověděl na volání Lodivoda. Neměl kdo. Díval jsem se na mrtvou pouštinu a dezorientovaně přemýšlel, co se mohlo stát, co bude dál.

Čím více jsem se přibližoval k Zemi, tím víc rostla má úzkost. Lodivod se přesně podle plánu usadil na orbitě a čekal na přístupové heslo ze Základny pro sestup. Do detailů promyšlený kontakt se stanicí vyslanou do apogea vyčkat na můj návrat a bezpečně mě dopravit domů. Perfektní propočty na všechno. Palivo. Výživu pro mě. Kyslík. S bezpečnostní rezervou plus jeden týden navíc. Týden pro křik, pláč, zoufalství, beznaděj, deprese, hysterii. A smíření.

Ten týden jsem prožil přitisknut k průzoru kapsle. Jediné místo, které mi umožňovalo pohled dolů, na Zemi. Nemohl jsem se nabažit. Připadala mi tak blízko. Stačilo natáhnout ruku a dotknout se. Během týdne jsem prožil všechny emoce, které jsou člověku dány.

Zkroucené torzo dávalo jasně najevo, že nikdo z mých blízkých není naživu. Smíření nastalo v okamžiku, kdy jsem nahlas vyslovil úpornou myšlenku. Nemám se kam a ani jak vrátit.

Není, kdo by vyslal raketoplán. Má jediná možnost návratu k zemi. Kapsle nic takového neumožňovala. Technické možnosti měly po dobu mé mise poskočit kupředu mílovými kroky. Nadšení konstruktérů bylo nakažlivé a přesvědčivé.

Dnes je to týden a tři dny. Otvírám skříňku poslední možnosti podle kódu vytetovaného na mé ruce. Stačí přitisknout ruku k ampuli a jehla automaticky vjede do mého těla. Prý to má účinkovat rychle. Volání Lodivoda jsem vypnul už před týdnem. Nemohu se už pohnout, dýchání se přibližuje k poslednímu lanku života. Oči mám upřené k průzoru. Vidím tvář Maggi. Ještě se na ni stihnu usmát a s poslední kapkou vědomí stisknu kontakt aktivující sebestrukci Lodivoda.

K o n e c